

„Ой овчари, мой дружина!
Вечерайте, не чекайте,
Менѣ ми сѣ не вечератъ,
Сърце ми сѣ разсвирело,
Ке ми бидитъ спроти глава,
Ке ми бидитъ нещо коба.“
Уще реч-та не изрече,

Сѣ задале араміи,
Го фатиле желникъ Пея,
Му вързале бѣли рѣце
Бѣли рѣце на опаку,
Му туриле дробенъ синджиръ,
Дробенъ синджиръ на гърло-то,
Го терале со 'се стадо.

210.

АЙДУТСКИ.

Сѣ собрале, сѣ набрале
'Си-те земски араміи
Тамо долу во Ладово,
Да си делятъ пуста стока
Пуста стока арамиска.
Що имаше едно Гърче,
Ни сѣ миритъ, ни сѣ токмитъ,
Туку шетатъ кросъ Владово;
Со баглама не свируватъ

И со уста не пеюватъ:
„Акѣ богъ да'итъ да развіатъ
Да развіатъ планини-те,
Да собирамъ дружина-та
Дружина-та араміи,
Да излезамъ по планина,
Да си земамъ три синджири,
Да поредамъ млади робѣ.“

211.

Енчица и Араміи.

Седналъ е Диманъ чорбаджи,
Да яде, още да піе
Да піе и да ся весели
Сѣ негови деветъ синови,
Сѣ негови деветъ снашици.
'Сички-ти ядатъ и піатъ,
И сѣ веселба веселятъ;
Наймлада снаха Енчица
Не яде, още не піе,
Ни сѣ веселба весели.
Диманъ ъж тихо попита:
„Енке ле, снахо наймлада!
Защо не ядишъ и піешъ?
Гозба ми ти е малко?

Иль вино са е свършило,
Вино-то, и ракіа-та?“
Енка Диману думаша:
„Димане свекре, Димане!
Я ставай, свекро, ся скривай
Сѣ деветъ млади синови,
И още деветъ снашици
Вѣ деветъ лахти скривалехчи!“
Диманъ ъж вѣрно послуша,
Поведи деветъ синови,
И още осѣмъ снашици,
Чи са скри вѣ тѣмни зевници.
Енка си сама остана,
Запрегна бѣли рѣкави,